

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Aşağıda belirtilen sorularımın **Adalet Bakanı Bekir Bozdağ** tarafından Anayasanın 98. ve TBMM İçtüzüğü' nün 96. ve 99. Maddeleri uyarınca yazılı olarak cevaplandırılmasını arz ederim. 01/03/2022

Dersim DAG
Diyarbakır Milletvekili

Cezaevi idarelerinin keyfi uygulamalarının yanı sıra hiçbir hukuki ve mantıklı gerekçesi olmayan sürgünler, sağlık hizmetinden yoksun bırakılma ve sevkler tutuklular ve aileleri için işkenceye dönüşmüş durumdadır. İstanbul'da 2012 yılında tutuklandıktan sonra 21 yıl hapis cezasına çarptırılan ve şu an Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutulan mahpus Ayten Anlaş, Tunceli'nin Pertek ilçesinde yaşayan 90 yaşındaki annesi Cemile Anlaş ile 10 yıl içerisinde sadece 2 kez görüşebildi. Kadın mahpus, annesine yakın bir yerde bulunan Elâzığ Kadın Kapalı Cezaevi'ne nakil için son 2 yılda 4 dilekçe verdi. Ancak başvuruların tümü savcılık tarafından reddedildi. Mahpusun ablası İntizar Anlaş, kardeşinin nakil dilekçelerinin cezaevi savcılığı tarafından reddedildiğini söyledi. Kardeşinin, annesinin hasta ve yaşlı olması nedeniyle nakil talebinde bulunduklarını aktaran mahpusun ablası, kardeşinin tutuklu bulunduğu 10 yılda, en son 6 yıl önce olmak üzere annesiyle sadece 2 kez görüştüğünü belirtti.

Bu bağlamda;

1. Türkiye cezaevlerinde kalan tutuklu ve hükümlü sayısı kaçtır? Bunların yaş, cinsiyet ve suçla göre dağılımı nasıldır?
2. Cezaevleri arasında yapılan nakiller, hangi kriterlere göre yapılmaktadır? Örneğin yargılandığı mahkeme ile ikametgahı da Tunceli olan bir hükümlünün İstanbul veya başka uzak bir cezaevine nakil olmasının gerekçesi nedir? Anlaş ailesinin sevk talebi kabul edilecek midir?
3. Son üç yıl içerisinde bölge cezaevlerinden Karadeniz, Ege ve Marmara Bölgesinde bulunan cezaevlerine nakledilen mahpus sayısı kaçtır?
4. Özellikle bölge cezaevlerinde kalan tutuklu ve hükümlülerin ailelerinin bulundukları yerin çok uzağına sevk edilmeleri mahkûmların aileleri ile birlikte cezalandırılması değil midir?
5. Aileler bugüne kadar defalarca çocuklarının ailelerine yakın cezaevlerinde kalmaları için adli makamlara dava açmış olmalarına rağmen bu davaların büyük bir kısmının sonuçsuz kalması bu uygulamanın bir devlet politikası olduğu sonucunu doğuramaz mı? Aksi halde mevcut kanunlar çerçevesinde cezaevi yönetimi suç işlemiş sayılmıyor mu?
6. Özellikle son yıllarda artış gösteren sevkler ve yarattığı mağduriyet ile ilgili bakanlığınızın herhangi bir çalışması var mıdır?